

CARMEL BIARNÉS D'ASCÓ

Dolors Cabré

Article publicat a Diari de Tarragona, 17 de març de 1992

Fa pocs dies va morir Carmel, després d'un sofriment callat i anant pel carrer. Tot això es traduïa en un canvi del seu caràcter. Ell tan il·lusionat sempre, amb cor d'infant, esbojarradament apassionat pel seu Ascó i per la Ribera d'Ebre.

De la seva ferma voluntat de servir els dos -el poble i la comarca-, no solament en sabem els qui hem estat en contacte amb ell, sinó, també, entitast, congressos d'Història i personalitats de fora. I era autodidacta; tot i que, com nosaltres, hi havia a qui podia recórrer per demanar informació i orientació. I els trobava en els entesos, colpits pel seu treball i entusiasme. La seva dedicació plena als temes històrics medievals, (sobretot moriscos i feudals), i els costumistes, barrejats en ocasions; les seves troballes l'avalaven. I sense fer una llista bibliogràfica que demostrés la seva feina.

Vaig conèixer Carmel l'any 1973, a Tivissa, a la inauguració de la Casa de Cultura del poble, avui Biblioteca sol.

Creiem que va bé que aquí parli del que va ésser institució de cultura per a joves i grans, el Sr. Artur Bladé qui, en el seu darrer llibre «Viure a Tarragona» (de recent aparició, si bé el seu record és de l'any 1957). A la pàg. 70, diu: «Amb Josep M. Poblet vam visitar la Casa de Cultura de renom a la Ribera. I bé que no era oberta en aquella hora (era migdia), vam trobar a la bibliotecària, senyoreta Perelló, que ens acompanyà. La biblioteca és magnífica, amb una sala de conferències que faria honor a qualsevol ciutat important. És, en bona part, el resultat de les gestions...».

Bé.

Carmel no va faltar a la inauguració i va entrevistar-se. El seu treball va sortir al Correo Catalán. N'estava gojós.

A mesura que el vaig anar tractant (sóc filla de riberencs, i filla adoptiva d'una localitat de la comarca), vaig conèixer el seu esforç, la seva manera d'aconseguir que la gent, amb confiança, no solament li deixés veure documents, sinó que, fins i tot, els l'hi donaven.

Posava tanta passió i romanticisme en parlar del passat d'aquestes terres, en la seva importància històrica, que feia esborrar l'oblit en què vivien per part de l'Estat i dels mateixos catalans; tan dramàtiques, tan patètiques... Com les pintava Cabané, a qui vaig conèixer, precisament, a casa de Carmel, lloc de visita obligada en anar a Ascó.

I tenia tanta frisança en escriure, per tal que no se li escapés res,

que en opinió meva, a vegades, en els seus treballs costumistes i narratius ofegava l'acció en favor de la riquesa de dades del seu Ascó.

Del propi caràcter generós culturalment, en podem parlar molt. Li recomanava gent jove de la comarca, perquè, si ell faltava, sabessin seguir endavant, enriquits.

Era com un cavaller que somniava. Per això, se'm va ocórrer, fugint de la monotonia de la repetició dels seus dos cognoms, i recordant el seu asconisme, canviar-li el segon pel d'Ascó. Amb aquests noms li dirigia la meua correspondència.

S'ho va prendre tan bé que va començar a signar així les cartes que em trametia. I fins i tot, algun article seu sortia signat per Carmel Biarnés d'Ascó.

Creiem que els seus esforços i afanys pel poble i la Ribera mereixen quelcom més que l'assistència del mil persones al seu enterrament. La seva obra d'estudi ha de continuar i de servir. La seva família, el Centre d'Estudis de la Ribera d'Ebre, posats en contacte amb l'Ajuntament han de donar un pas seriós per un homenatge que perduri i fructifiqui. Gràcies, i reposa en pau, estimat amic, Carmel Biarnés d'Ascó.

Carmel Biarnés, en companyia de representants d'entitats cíviques, culturals, polítiques i de la seva mare, que podem veure a l'esquerra de Jaime Ferrús, alcalde d'Ascó, participà de forma activa en l'acte d'homenatge i commemoració de les Bases de Manresa a la Comarca (Ascó, 21 de novembre de 1991).

EL PONT DE FERRO, AL FONTS MÓRA LA NOVA